

Udlandet var indskudt akkurat lige saa mange Millioner, som der nu er laant fra Udlandet, Statens Forpligtelse er ganske den samme til at dække de indskudte Millioner som til at dække de laante Millioner, fuldkommen den samme, saa der er ingen Realitetsforskel i det økonomiske Forhold for Staten i den Fremgangsmaade, der nu efter Sigende anvendes.

Det ærede Medlem siger endelig, at det ikke skal være saaledes, at to Direktører skal kunne bestemme, naar der skal optages Statslaan. Det kan man sige, hvis man vil; men naar det ærede Medlem betegner denne Fremgangsmaade som et Statslaan, saa er det af Lovgivningsmagten, at de to Direktører har faaet denne Beføjelse. Thi Lovgivningsmagten har i 1922 givet Landmandsbanken fuld Garanti for dens Hæftelser i enhver Henseende, og dette hænger den ved til 1932, saa vidt jeg husker.

Handelsministeren (Strebsager): Jeg vil først besvare et Par Spørgsmaal, der er stillet til mig, og som jeg glemte at besvare før, det er angaaende Bankraadets og Direktionens Stilling til dette Forslag. Jeg skal derom blot udtale, at der i Vinterens Løb er ført Forhandlinger med Bankraadet og Direktionen om Forholdet, og et Par Dage, før det foreliggende Lovforslag blev fremsat for Tinget, havde jeg en Forhandling med Formanden for Bankraadet og Direktionen, og Formanden takkede mig for den Imødekommenhed, jeg viste overfor Landmandsbanken ved at fremsætte dette Forslag.

Med Hensyn til Embedsmandsudvalgets Arbejde er Forholdet dette, at Embedsmandsudvalget ikke har afgivet nogen Betænkning eller Beretning til Ministeriet. Det har gjort sit Arbejde, om jeg saa maa sige, paa Ministeriets Vegne og under Fremsættelse af en Række Oplysninger af forskellig Art overfor Ministeriet og i disse selvsagt fremsat visse Hovedlinier for, hvorledes man kunde tænke sig en fremtidig Ordning. Om dette Arbejde kan komme udenfor Administrationen og overgives til Rigsdagen til Undersøgelse, maa jeg i alt Fald i Forvejen drøfte med Embedsmandsudvalget, om det mener, at det er afleveret i en saadan Form og saaledes udformet, at det kan overleveres til Rigsdagen.

Til det ærede Medlem Hr. Zahle har jeg i Virkeligheden kun en Bemærkning at gøre. Det ærede Medlem sagde, at Bestemmelserne i § 2 var skadelige, fordi de binder Rigsdagen. Det forekommer mig at være en ejendommelig Logik, at de er skadelige, fordi de binder Rigsdagen. Hvis det er

rigtige og gode Retningslinier, som Rigsdagen giver sin Tilslutning her, kan de dog ikke være skadelige, fordi Rigsdagen giver sin Tilslutning til dem. Noget helt andet er, om Rigsdagen ikke vil binde sig og ikke give sin Tilslutning til Retningslinierne og derved vanskeliggøre Arbejdet for at naa et endeligt Resultat. Men det faar det ærede Medlem og de ærede Partier afgøre med sig selv. Efter min Opfattelse fremmer man Arbejdet ved at enes om at fastlægge visse Retningslinier, indenfor hvilke Arbejdet skal udføres. Det er det, jeg har ønsket ved at fremsætte § 2.

Til det ærede Medlem Hr. Stauning har jeg nogle Bemærkninger at gøre. Det ærede Medlem siger: Hvorfor kan Staten ikke uden videre tilrettelægge Forholdet, hvorfor skal det være nødvendigt at have den anden Part at forhandle med, naar man vil afstaa Banken, saaledes at den kommer til at blive en fri og uafhængig Bank, som jeg mener, den skal være? Naar i alt Fald et Flertal i dette Ting ønsker, at der skal ske en Ændring i dette Forhold — og faktisk er det, at Flertallet her ønsker, at vi snarest mulig skal komme til at ændre dette Forhold —, skulde jeg ogsaa tro, at Flertallet ønsker, at vi skulde have en Privatbank, fri og uafhængig, og saa er det nu en Gang en Nødvendighed, naar man vil det, at der er en Repræsentation for den nye Aktiekapital til at forhandle med Staten om, hvorledes denne Virksomhed skal overtages. Naar det ærede Medlem ønsker, at det vedblivende skal være en Statsbank, forstaar jeg saa udmærket godt, at man ikke behøver nogen at forhandle med, saa kan Regering og Rigsdag ordne Forholdet i saa Henseende fuldkommen paa egen Haand. Men for os, der ikke ønsker denne Udgang paa Spørgsmaalet, er det nødvendigt, før vi kommer til den endelige Ordning, at forhandle med Repræsentationen for den nye Aktiekapital, og at Staten naar til en Overenskomst om, hvordan den Virksomhed skal overtages, der skal fortsættes.

Men for øvrigt kan det ærede Medlem aldeles ikke komme bort fra, at han i Betænkningen sidste Aar i Virkeligheden udtaler sig om dette Spørgsmaal. Der udtales dér: „Hele Udvalget har derfor opfordret Ministeren til at lade paabegynde en indgaaende Undersøgelse af alle Bankens Forhold samt Forberedelse af Forslag til en Nyordning, under hvilken Banken kan fortsætte sin Virksomhed, naar Statsgarantien bortfalder.“ Det er da ganske utvivlsomt, at derved tænkte man, at Banken igen gik over til at blive en privat Aktiebank, der fortsatte sin Virksomhed uden Statsgaranti.